

Debreceni Ítéltábla

Bhar.III.198/2013/9.

A Debreceni Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Debrecenben, 2013. szeptember 10. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A magánlaksértés vétsége miatt vádlott és társa ellen indított büntető ügyben a Debreceni Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2012. évi november hó 29. napján kihirdetett 51.Bf.263/2011/5. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint:

I. r. vádlott és II. r. vádlott bűnös társtettesként elkövetett magánlaksértés vétségében [1978. évi IV. törvény 176. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a/ pont].

Ezért I. r. vádlottat, mint többszörös visszaesőt 300 (háromszáz) napi tétel, II. r. vádlottat 200 (kettőszáz) napi tétel pénzbüntetésre ítéli.

Egy napi tétel összegét I. r. vádlottnál 300 (háromszáz) forintban, II. r. vádlottnál 150 (egyszázötven) forintban állapítja meg.

A I. r. vádlottal szemben kiszabott 90 000 (kilencvenezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 300 (háromszáz) napi, a II. r. vádlottal szemben kiszabott 30 000 (harmincezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 200 (kettőszáz) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Az eljárás során felmerült 46 600 (negyvenhatezer-hatszáz) forint bűnügyi költségből I. r. vádlott 26 300 (huszonhatezer-háromszáz) forintot, II. r. vádlott 20 300 (húszezer-háromszáz) forintot köteles megfizetni.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban 12 000 (tizenkettőezer) forint bűnügyi költség merült fel, amelyből I. r. vádlottat 6000 (hatezer) forint, II. r. vádlottat 6000 (hatezer) forint terheli.

I. r. vádlott személyazonosító igazolványának száma:

Indokolás:

A Debreceni Városi Bíróság 2011. január 7. napján kelt 20.B.1430/2009/37. számú ítéletével I. r. és II. r. vádlottakat társtettesként elkövetett magánlaksértés vétségében mondta ki bűnösnek. I. r. vádlottat ezért, mint többszörös visszaesőt 6 hónap börtönbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra, míg II. r. vádlottat 320 napi tétel, napi tételenként 150 Ft, összesen 48 000 Ft pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés átváltoztatásáról annak meg nem fizetése esetén, egyben I. r. vádlottat kizárta a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből.

Az elsőfokú ítélet II. r. vádlott vonatkozásában a kihirdetés napján jogerőre emelkedett.

I. r. vádlott és védőjének fellebbezése folytán a Debreceni Törvényszék 2012. november 29. napján kelt 51.Bf.263/2011/5. számú végzésével e vádlottal szemben az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és a magánlaksértés vétsége miatt indult büntető eljárást megszüntette arra hivatkozva, hogy a sértett nem tett feljelentést, valamint elmaradt annak a cselekménynek a tényszerű megjelölése, amelyet a sértett sérelmesnek tartott, az a tényállítás, amely miatt az elkövetők felelősségre vonását kívánta, ezért az, hogy „magánindítványt” terjeszt elő, nem felel meg a törvényi kritériumoknak. A másodfokú bíróság II. r. vádlott esetében - ugyanezen indokok alapján - az elsőfokú ítélet jogerejét feloldva e vádlott esetében is hatályon kívül helyezte a városi bíróság marasztaló ítéletét és a büntető eljárást vele szemben szintén megszüntette.

Az I. r. vádlott és a védője tudomásul vették a törvényszék döntését, míg II. r. vádlott és a védője nem élt a perorvoslati jogával.

Az ügyész mindkét vádlott terhére fellebbezést jelentett be a bűnösségük megállapítása és büntetés kiszabása érdekében.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi jogorvoslatot - annak helyes indokai alapján - mindenben fenntartotta, egyben indítványozta a másodfokú bíróság határozatának a megváltoztatását, I. r. és II. r. vádlottak bűnösségének kimondását társtettesként elkövetett magánlaksértés vétségében, és ezért az I. r. vádlottnak, mint többszörös visszaesőnek közérdekű munka büntetésre, míg II. r. vádlottnak pénzbüntetésre ítéletét, egyben az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezésüket.

Az ítélőtábla, mint harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú határozatot a Be. 393. §-a értelmében nyilvános ülésen bírálta felül. A Be. 387. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel megállapította, hogy mind az első-, mind a másodfokú bíróság a perjogi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. Az irányadónak tekintett tényállás a Be. 388. §-ának (2) bekezdése értelmében - az iratok tartalma alapján - akként helyesbítendő, hogy S1 sértett 2008. november 26. napján magánlaksértés vétsége miatt joghatályos magánindítványt terjesztett elő I. r. és II. r. vádlottakkal szemben.

I. r. vádlott vonatkozásában a személyi körülmények kiegészítendőek azzal, hogy e vádlott időközben élettársával vállalkozásba kezdett és gépkocsik kölcsönzésével foglalkozik. Ebből mintegy 80 000 Ft jövedelmük származott.

A helyesbítéssel és kiegészítéssel - a Be. 388. §-ának (1) bekezdésére tekintettel - a megállapított tényállás a harmadfokú bíróság számára irányadó.

Az ítéletáblának először abban kellett állást foglalni, hogy a vádlottakkal szemben a 2013. július 1. napján hatályba lépett 2012. évi C. törvényt, avagy a régi anyagi büntetőjogi szabályt, az 1978. évi IV. törvényt kell-e alkalmazni.

A büntetéskiszabás elveire, valamint a pénzbüntetés kiszabásának változására tekintettel arra a jogi álláspontra jutott, hogy mindkét vádlott esetében az elkövetéskor hatályos régi Btk. szabályai a kedvezőbbek, ezért a Btk. 2. §-a értelmében a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint bírálta el.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék döntése helytelen jogértelmezésen alapul, ezért az téves.

A Be. IX. Fejezete a nyomozás szabályait tartalmazza. E körben a 170. § (1) bekezdése értelmében a nyomozás az ügyésznek vagy a nyomozó hatóságnak hivatali hatáskörében, valamint a nyomozó hatóság tagjának hivatali minőségében tudomására jutott adatok alapján, vagy feljelentésre indul meg.

Ugyanezen törvényhely (4) bekezdése úgy szól, hogy a nyomozás elrendelése nélkül indul meg a nyomozás, ha az ügyész vagy a nyomozó hatóság a bizonyítási eszközök biztosítására, az elkövetéssel gyanúsítható személy kilétének megállapítása, elrejtőzésének, a bűncselekmény befejezésének, avagy újabb bűncselekmény elkövetésének megakadályozása végett, vagy késedelmet nem tűrő más okból nyomozási cselekményt végez.

Jelen esetben a rendőrség állampolgári bejelentésre - a sértett tudta nélkül - érkezett a bűncselekmény helyszínére és hivatalból foganatosított a vádlottakkal szemben nyomozati cselekményeket. Ebből következik, hogy az eljárás a vádlottakkal szemben hivatalból indult meg.

A Be. 173. §-ának (1) bekezdése azt az esetet szabályozza, amikor a hatóság a jogosulttól szerez tudomást a bűncselekmény elkövetéséről. A Be. 173. §-ának (2) bekezdése értelmében a magánindítvány előterjesztésére jogosult nyilatkozatát be kell szerezni, ha a nyomozás megindítását követően derül ki, hogy a cselekmény csak magánindítványra büntethető. A nyomozó hatóság ennek megfelelően közvetlenül a bűncselekmény elkövetése után még aznap 2 óra 45 perckor a helyszínen beszerezte a magánindítvány előterjesztésére jogosult nyilatkozatát (nyomozati iratok 83. lapszám). A megtartott helyszíni szemlén is ekként nyilatkozott S1 sértett (25. lapszám), s a magánindítvány előterjesztésének fenntartásáról nyilatkozott a tanúkenti kihallgatásakor (2009. január 13. napján, 81. lapszám).

Ennek következtében, bár kétségtelen, hogy a sértett nem tett feljelentést, de erre az előzőekben írtak szerint nem is volt szükség, hiszen a büntető eljárás hivatalból megindult, majd folyt a magánindítvány joghatályosságára tekintettel.

A magánindítvány nincs formához kötve. Elegendő a jogosult minden olyan nyilatkozata, amely kifejezi azon akaratát, hogy kívánja az elkövető vagy elkövetők büntetőjogi felelősségre vonását.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság döntése volt a helyes a vádlottak bűnösségének megállapításakor és a törvényszék tévesen helyezte hatályon kívül a városi bíróság ítéletét és szüntette meg a büntető eljárást mindkét vádlottal szemben.

Az ítéletábra ezért másodfokú bíróság végzését megváltoztatta és I. r., továbbá II. r. vádlottak bűnösségét megállapította társtettesként elkövetett magánlaksértés vétségében. E bűncselekmény büntetése kettő évig terjedő szabadságvesztés, közérdekű munka vagy pénzbüntetés.

A bűncselekmény elkövetésére 2008. november 26. napján került sor. E rendkívül hosszú időmúlásra tekintettel a vádlottak terhelt előélete ellenére az ítéletábra I. r. és II. r. vádlottakat a Btk. 51. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján pénzbüntetésre ítélte. Az I. r. vádlott többszörös visszaeső, ezért vele szemben a pénzbüntetés napi tételét magasabb mértékben határozta meg a harmadfokú bíróság, mint II. r. vádlott esetében. Az eltérő vagyoni, jövedelmi viszonyokat szem előtt tartva tett különbséget az ítéletábra a vádlottak között az egy napi tétel forint összege tekintetében.

A pénzbüntetés átváltoztatásáról szóló rendelkezés a Btk. 52. §-ában rögzítetteken alapul.

A vádlottak bűnössé nyilvánítása következtében a harmadfokú bíróság a Be. 338. §-ának (1) és (2) bekezdésére, valamint a Be. 381. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel rendelkezett az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről, ahogy a harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről is határozott az említett törvényhely alapján, tekintettel a Be. 385. §-ára.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra a másodfokú bíróság végzését - a rendelkező részben írtak szerint - megváltoztatta a Be. 398. §-a értelmében, míg a bűnjelre vonatkozó helyes és törvényes rendelkezését a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

Végezetül feltüntette I. r. vádlott személyazonosító igazolványának a számát.

Debrecen, 2013. szeptember 10.

Dr. Elek Margit sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. a tanács tagja, előadó,
Dr. Szabó József sk. a tanács tagja

Záradék:

A Debreceni Törvényszék 51.Bf.263/2011/5. számú végzése a harmadfokú bíróság ítéletében írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2013. szeptember 10.

. Elek Margit sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.